

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 846/2013)

24 Μαΐου, 2013

[ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

SALAMIS SHIPPING SERVICES LTD,

Αιτητές,

v.

1. ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
2. ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

**Μονομερής Αίτηση ημερ. 16.4.2013 για έκδοση
προσωρινού διατάγματος**

Ανδρέας Σ. Αγγελίδης και Αναστάσιος Σωτηριάδης, για τους Αιτητές.

*Κορίνα Κλεάνθους (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, εκ μέρους του
Γενικού Εισαγγελέα, για τους Καθ' ων η αίτηση.*

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ, Δ.: Με την προσφυγή της η αιτήτρια εταιρεία επιδιώκει να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής Προστασίας Ανταγωνισμού (στο εξής «η Επιτροπή»), με ημερ. 9.1.2013, αναφορικά με την καταγγελία της παραπονουμένης εταιρείας, με την οποία οι καθ' ων η αίτηση επέβαλαν στους αιτητές διοικητικό πρόστιμο για άρνηση παροχής υπηρεσιών στην καταγγέλλουσα εταιρεία, κατά παράβαση των σχετικών άρθρων του Νόμου περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Ν.13(Ι)/2008, σχετικά με την αγορά μεταφοράς εμπορευμάτων και τη συνδεδεμένη αγορά διεθνών μεταφορών εμπορευμάτων. Αυθημερόν καταχωρίστηκε μονομερής αίτηση με την οποία οι αιτητές επεδίωξαν να εξασφαλίσουν διάταγμα που να διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της πιο πάνω απόφασης, συμπεριλαμβανομένης της αναστολής της διαταγής για καταβολή της επιβληθείσης χρηματικής ποινής και/ή του διοικητικού προστίμου, μέχρι την εκδίκαση και αποπεράτωση της προσφυγής.

Το Δικαστήριο εξασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια διέταξε την επίδοση της αίτησης στους καθ' ων η αίτηση ώστε να λάβουν γνώση του περιεχομένου της. Οι αιτητές είναι εταιρεία εδρεύουσα στη Λεμεσό και κατά τον ουσιώδη χρόνο ήταν πράκτορες πλοίων για τα δρομολόγια Λεμεσός-Πειραιάς και Λεμεσός-Χαΐφα, σε σχέση με το Λιμάνι Λεμεσού

και ασχολούνταν, μεταξύ άλλων, με εκτελωνίσεις, μεταφορές, διαμεταφορές, φορτοεκφορτώσεις και άλλες συναφείς δραστηριότητες. Ο δρόμος που ακολουθήθηκε από την καταχώριση της καταγγελίας μέχρι την έκδοση της απόφασης της Επιτροπής, όπως φανερώνουν τα γεγονότα που καταγράφονται, τόσο στην προσφυγή, όσο και στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση, είναι μακρύς. Για σκοπούς συνοψιάς συνοψίζω: Ακροαματική διαδικασία που ολοκληρώθηκε ενώπιον της Επιτροπής, στην οποία και επιφυλάχθηκε απόφαση στις 17.2.2011, ακυρώθηκε με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, όπου κρίθηκε ότι ο διορισμός του προέδρου της ΕΠΔ, ήταν παράνομος (*Υποθέσεις Αρ. 1544/2009 κ.α., Exxon Mobil Cyprus κ.α. ν. Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού, ημερ. 25.5.2011, (Παήρους Ολομέλειας)*). Ως αποτέλεσμα της πιο πάνω απόφασης, η όλη ερευνητική και ακροαματική διαδικασία ακυρώθηκε από την Επιτροπή, η οποία μόνο μετά από διαμαρτυρία των αιτητών για τη μεγάλη καθυστέρηση που επιδείχθηκε, με επιστολή των τελευταίων ημερ. 6.7.2011, προχώρησαν στην έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, ενώ προηγουμένως, στις 26.1.2012, ανακάλεσε όλες τις προηγούμενες αποφάσεις της, από 19.2.2009 και εντεύθεν. Η Επιτροπή, καταχρηστικά, είναι η εισήγηση των αιτητών, χρησιμοποίησε όλο το υλικό που υπήρχε στο διοικητικό φάκελο της υπόθεσης, μέρος του αφορούσε τη μαρτυρία που είχαν δώσει οι μάρτυρες των αιτητών, καθώς και της παραπονούμενης εταιρείας κατά την πρώτη ακροαματική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής,

μεταξύ του 2010-2011, πριν την επιφύλαξη της αρχικής απόφασης στις 17.2.2011. Στη βάση λοιπόν του εν λόγω υλικού η Επιτροπή προχώρησε και ετοίμασε τη νέα Έκθεση Αιτιάσεων, την οποία κοινοποίησε στους αιτητές και στην παραπονούμενη εταιρεία στις 26.7.2012 και 3.8.2012 αντιστοίχως. Παρατίθενται ακόμη στην ένορκη δήλωση σειρά ισχυρισμών που άπτονται της νομιμότητας της ληφθείσας καταδικαστικής απόφασης οι οποίοι ουσιαστικά θα κρίνουν την ουσία του ζητήματος στην προσφυγή, οπότε και δεν προτίθεται να τους παραθέσω. Άλλωστε και ο κ. Αγγελίδης, στην διά ζώσης ενώπιον του Δικαστηρίου αγόρευσή του, περιόρισε το ζήτημα σε δύο και μόνο παραμέτρους: την έκδηλη παρανομία η οποία βρίσκει έρεισμα στην αλλαγή της σύνθεσης της Επιτροπής, για τρεις διαδοχικές φορές με την αντίστοιχη αλλαγή τριών προέδρων, μεταξύ των ετών 2007, 2008 και 2011 και την ανάκληση των αποφάσεών τους, και την ετοιμασία νέας Έκθεσης εντός του 2010 μετά από την επιφύλαξη της απόφασης, η οποία περιείχε στοιχεία που πάρθηκαν από τη μαρτυρία των αιτητών κατά την ακροαματική διαδικασία και όχι από έρευνα της Υπηρεσίας, πράγμα ανεπίτρεπτο.

Επί του σημείου η Επιτροπή δέχεται ότι στις 26.1.2012 υπό τη νέα της σύνθεση έλαβε τις πιο κάτω αποφάσεις:

«(α) Να ανακαλέσει την απόφαση της ημερομηνίας 19.2.2009 για τη διεξαγωγή έρευνας και όλες τις μετέπειτα ληφθείσες αποφάσεις, και να εξετάσει την πιο πάνω υπόθεση εξ' υπαρχής.

(β) Αφού έλαβε υπόψη το υλικό το οποίο βρισκόταν ενώπιόν της κατά το χρόνο λήψης της πιο πάνω ανακαλούμενης απόφασης ημερομηνίας 19.2.2009 για διεξαγωγή έρευνας, έκρινε ότι το εν λόγω υλικό δικαιολογεί τη διεξαγωγή έρευνας της καταγγελίας από την Υπηρεσία.

(γ) Η έρευνα να διεξαχθεί με βάση το υφιστάμενο κατά το χρόνο λήψης της πιο πάνω ανακαλούμενης απόφασης πραγματικό και νομικό καθεστώς.

(δ) Να γίνει χρήση του υπάρχοντος στο σχετικό φάκελο υλικού.».

Ενώ, λοιπόν, εισηγείται ο κ. Αγγελίδης, η Επιτροπή ανακαλεί εξ υπαρχής την απόφασή της για διεξαγωγή έρευνας και όλες τις μετέπειτα ληφθείσες αποφάσεις με σκοπό να εξετάσει την πιο πάνω υπόθεση εξ υπαρχής, έρχεται στη συνέχεια να διεξάγει την έρευνα κάνοντας χρήση του υπάρχοντος στο σχετικό φάκελο υλικού. Επομένως, εισηγείται, παραπέμποντας στην *Χριστόφορος Παπαχριστοφόρου (Λατσία Μότορς) Ατδ ν. Δημοκρατίας (2010) 3 Α.Α.Δ. 450*, οποιοδήποτε υλικό το οποίο προέκυψε από τη νέα έρευνα, δεν μπορεί να ληφθεί υπ' όψιν, εφ' όσον ήταν απότοκο της εντολής οργάνου ή σύνθεσης του οποίου έπασχε, *Exxon Mobil*

Cyprus, ανωτέρω, ο διορισμός του Προέδρου της δεν ήταν νόμιμος, αλλά και γιατί η έρευνα δεν ξεκίνησε από μηδενική βάση, με αποτέλεσμα η Επιτροπή να κινείται αντιφατικά ως προς τις ίδιες τις αποφάσεις της. Κάλυψε λοιπόν ο κ. Αγγελίδης το Δικαστήριο, να διαπιστώσει, στη βάση των ξεκάθαρων πλέον γεγονότων και μετά την έκδοση της απόφασης, στην *Εκxon Mobil Cyprus κ.α.*, *ανωτέρω*, έκδηλη παρανομία και να εκδώσει το αιτούμενο διάταγμα.

Η μη αναστολή της εκτέλεσης, όσον αφορά τη διαταγή για καταβολή του προστίμου, θα έχει ως συνέπεια οι αιτητές να υποστούν μεγάλη οικονομική επιβάρυνση που, υπό τις περιστάσεις, θα τους οδηγήσει, αφ'ενός στον περιορισμό ή ακόμη και στην αναστολή των εμπορικών εργασιών τους, στην αδυναμία καταβολής μισθών για το υπαλληλικό προσωπικό τους και των οικογενειών τους, περιλαμβανομένων και άλλων αρνητικών επιπτώσεων σε σχέση με τις υφιστάμενες οικονομικές υποχρεώσεις που έχουν για την επιχειρηματική δραστηριότητά τους, που σε συνδυασμό με τα προβλήματα ρευστότητας που δημιουργήθηκαν, και λόγω των επιβληθέντων τραπεζικών περιορισμών στις τραπεζικές συναλλαγές, οδηγούν σε αδυναμία συμμόρφωσης.

Η κα Κλεάνθους με αναφορά στη νομολογία ως προς το τι συνιστά έκδηλη παρανομία, εισηγείται ότι καμιά παρανομία και πολύ περισσότερο

έκδηλη, δεν συντρέχει στην παρούσα υπόθεση. Η υπηρεσία έλαβε υπ' όψιν της το υλικό, όπως προκύπτει και από τα πρακτικά ημερ. 26.1.2012 σύμφωνα με τις αρχές και τις σχετικές παραμέτρους της νομολογίας, στοιχεία τα οποία κοινοποίησε στους αιτητές και στο ενδιαφερόμενο μέρος, οι οποίοι είχαν δικαίωμα να τα αμφισβητήσουν. Άλλωστε, τα γεγονότα όπως έχουν εκτεθεί, απαιτούν στάθμιση. Ως προς το δεύτερο σκέλος, ανεπανόρθωτη ζημιά, όπου το βάρος απόδειξης που σε κάθε περίπτωση φέρουν οι αιτητές δεν έχει αποσσειστεί, η μαρτυρία δεν ικανοποιεί το αίτημα και η αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί.

Η προσφερόμενη στο Δικαστήριο δυνατότητα έκδοσης προσωρινών διαταγμάτων/διαταγμάτων αναστολής εκτελέσεως, όπως η περίπτωση υπό κρίση, μέχρι την εκδίκαση και αποπεράτωση της προσφυγής, θεμελιώνεται στον Καν. 13 των Διαδικαστικών Κανονισμών του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962.

Η παροχή τέτοιας εξουσίας τελεί κάτω από τις προϋποθέσεις τις οποίες με σαφήνεια καθόρισε η νομολογία (*Αντωνίου ν. Συμβουλίου Κεντρικού Σφαγείου Κοφίνου (2001) 3 Α.Α.Δ. 164, 167*). Οι δύο αυτές προϋποθέσεις: η έκδηλη παρανομία της πράξης και η άλλη, η πρόκληση ανεπανόρθωτης ζημιάς, δεν είναι απαραίτητο να συντρέχουν. Η ικανοποίηση μίας και μόνο προϋπόθεσης είναι αρκετή για να ενεργοποιήσει θετικά για τον αιτητή την

εξουσία του Δικαστηρίου, νοουμένου ότι δεν δημιουργούνται ανυπέρβλητα εμπόδια στη διοίκηση, οπότε λόγοι δημοσίου συμφέροντος επενεργούν ανασταλτικά στην έκδοση του προσωρινού διατάγματος (*Moyo and Another v. The Republic (1988) 3 C.L.R. 1203*).

Η δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου ασκείται με φειδώ και μόνο όταν στοιχειοθετηθούν ένα από τα πιο πάνω απαραίτητα στοιχεία, το Δικαστήριο προχωρεί να εξετάσει την παροχή της θεραπείας. Άλλωστε:

«Για να ενεργήσει το Δικαστήριο, η παρανομία πρέπει να είναι προδήλως αναγνωρίσιμη χωρίς να απαιτείται διερεύνηση των αμφισβητούμενων γεγονότων.» (σε μετάφραση) (*Frangos and Others v. The Republic (1982) 3 C.L.R. 53, 57*).

Όπως έχει τονιστεί και στην εν λόγω απόφαση, αν και το τι αποτελεί έκδηλη παρανομία δεν έχει εξαντλητικά οριστεί, φαίνεται ότι συνεπάγεται καθαρή παραβίαση της διαδικασίας που προβλέπεται από το Νόμο, ή αδιαμφισβήτητη περιφρόνηση των θεμελιωδών αρχών του διοικητικού δικαίου.

Ως προς τα όρια της έννοιας «έκδηλη παρανομία», σχετική είναι η *A.ΤΗ.Κ. v. Δημοκρατίας (2003) 3 Α.Α.Δ. 248*, όπου επιβεβαιώθηκαν οι αρχές της νομολογίας με παράθεση αποσπάσματος από την απόφαση

Λοϊζίδης ν. Υπουργού Εξωτερικών (1995) 3 Α.Α.Δ. 233. Έκδηλη παρανομία ορίστηκε στην πιο πάνω απόφαση, είναι εκείνη «που αν δεν αναδύεται αυτόματα ανακώπτει κατόπιν αναλογισμού ως προς τις επιπτώσεις στοιχείων ευπαρχόντων στο διαθέσιμο υλικό εφόσον βέβαια ό,τι απορρέει παραμένει αντικειμενικά ανατρίκετο και μη υποκείμενο σε στάθμιση για έκφραση κρίσης». Όπως αναφέρθηκε στην υπόθεση *Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς Κύπρου ν. Marfin Popular Bank Public Co. Ltd. (2007) 3 Α.Α.Δ. 32:*

«Η εξαιρετική δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου για έκδοση προσωρινού διατάγματος όπως είναι πάγια νομολογημένο, αναλαμβάνεται μόνο εφόσον διαπιστώνεται πως η προσβαλλόμενη διοικητική απόφαση είναι έκδηλα παράνομη ή εφόσον, στο πλαίσιο του συνόλου των δεδομένων, δικαιολογείται να εκδωθεί ενόψει επαπειλούμενης, εξ αιτίας της, ανεπανόρθωτης βλάβης.»

Σχετική επίσης είναι και η *Hellenic Petroleum Cyprus Ltd ν. Δημοκρατίας (2007) 3 Α.Α.Δ. 602.*

Όπως τονίστηκε στην υπόθεση *Marfin, ανωτέρω*, τα στενά πλαίσια της ενδιάμεσης διαδικασίας που προβλέπει ο Καν. 13, δεν προσφέρονται για σκοπούς επίλυσης της ουσίας της διαφοράς ή των νομικών ζητημάτων που εγείρονται. Η επίλυση νομικών ζητημάτων στο στάδιο της διαδικασίας για

χορήγηση προσωρινού διατάγματος, αποτελεί σοβαρή επέμβαση στην πορεία της δίκης και στα επίδικα θέματα, τα οποία θα εξεταστούν από τον εκδικάζοντα Δικαστή (*Economides v. Republic (1982) 3 A.A.Δ. 837*).

Μέσα σ' αυτές τις παραμέτρους το Δικαστήριο θα πρέπει να κινηθεί για να διαπιστώσει αν πράγματι υπάρχει ανεπανόρθωτη ζημιά. Η κατ' ισχυρισμόν ζημιά, όπως αναφέρεται στη *Sofocleous v. Republic (1971) 3 A.A.Δ. 345*, που θα προκύψει από την επικείμενη εκτέλεση της επίδικης διοικητικής πράξης, πρέπει να εξειδικεύεται στην αίτηση με συγκεκριμένο τρόπο. Εκεί όπου προβάλλονται ασαφείς ισχυρισμοί για τη ζημιά, καθιστώντας έτσι δύσκολη την αξιολόγησή της, το Δικαστήριο γι' αυτό και μόνο το λόγο μπορεί να αρνηθεί την παροχή προσωρινής θεραπείας.

Δεν μπορώ παρά να συμφωνήσω με τη θέση των καθ'ων η αίτηση. Οι λόγοι τους οποίους επικαλούνται οι αιτητές για τη χρήση του μαρτυρικού υλικού που υπήρχε στο σχετικό φάκελο, ενώ ανακλήθηκε η απόφαση της Επιτροπής για διεξαγωγή έρευνας και όλες οι μετέπειτα ληφθείσες αποφάσεις για να εξετασθεί η υπόθεση εξ υπαρχής, δεν φανερώνει κατά την κρίση μου, έκδηλη παρανομία. Η παραβίαση δεν είναι οφθαλμοφανής: χρειάζεται περαιτέρω διερεύνηση αντιφατικών γεγονότων και άλλων επί μέρους λεπτομερειών που χρήζουν επεξήγησης. Αναφορικά δε με άλλα θέματα της ουσίας, όπως προκύπτουν από την ένορκη δήλωση και την

αίτηση, είναι πρόδηλο ότι το παρόν Δικαστήριο είναι ανεπίτρεπτο να τα εξετάσει: είναι ζητήματα τα οποία θα κριθούν κατά την εκδίκαση της προσφυγής. Καταλήγω ότι δεν καταδεικνύεται ότι έχει εμφιλοχωρήσει έκδηλη παρανομία και επομένως δεν δικαιολογείται η έκδοση προσωρινού διατάγματος για το λόγο αυτό.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της ανεπανόρθωτης ζημιάς, το ζήτημα συνοψίστηκε εύστοχα στην υπόθεση *Ιωάννου κ.α. ν. Δημοκρατίας (1995) 4 A.A.Δ. 1556*, από τον Νικολαΐδη, Δ.: Η αξιολόγηση της έννοιας της ανεπανόρθωτης ζημιάς υπονοεί την εξισορρόπηση αντικρουόμενων συμφερόντων και όπως έχει διατυπωθεί στην *Miltiadous v. The Republic (1972) 3 C.L.R. 341, 353*:

“What constitutes irreparable injury is not simply a question whether in fact a loss will be irrecoverable. Even if irreparable loss is not a necessary product of the administration of justice, there are, nevertheless, some losses which must be borne by the litigant who must console himself with the general profit from a complex, regulated society. Administration of the concept of irreparable injury obviously involves a balancing of conflicting interests. Loss of the mere use of money, which an applicant is prevented from receiving, or required to pay out by administrative action, is not necessarily remediable. In a case where the proceeding before the Administrative Court is essentially a dispute between private parties.

the relevance of traditional equity principles is obvious. (See Jaffe "Judicial Control of Administrative Action" pages 690-691)."

Βεβαίως το τι συνιστά ανεπανόρθωτη ζημιά δεν εξαντλείται απλώς και μόνο στο κατά πόσο μια απώλεια δεν δύναται να αποκατασταθεί (*Monica Rodat v. The Republic (1988) 3 C.L.R. 937*). Ενώ στην *Kadivari v. Δημοκρατίας (1992) 4 A.A.Δ. 2924*, παρατηρείται ότι ανεπανόρθωτη είναι η ζημιά που δεν μπορεί να θεραπευτεί με οποιαδήποτε από τις θεραπείες που προβλέπει το Σύνταγμα και ο νόμος, σε περίπτωση που ο αιτητής επιτύχει στην προσφυγή του. Από την άλλη, ακόμα και αν κριθεί ότι η έκδοση του διατάγματος είναι ανοικτή για το Δικαστήριο ως επιλογή, τότε μπορεί να απορριφθεί, αν κριθεί ότι η έκδοσή του θα παρεμβάλλει σοβαρά εμπόδια στην εκπλήρωση του διοικητικού έργου (βλ. επίσης *Georghiades (No.1) v. The Republic (1965) 3 C.L.R. 392*, *Sofocleous v. The Republic, ανωτέρω*, *Miltiadous v. The Republic, ανωτέρω*).

Στην *Κροκίδου v. Δημοκρατίας (1990) 3Γ Α.Α.Δ. 1857* τονίζεται ότι η ζημιά, επιπρόσθετα, θα πρέπει να αναφέρεται ειδικά και με σαφήνεια και οι κίνδυνοί της πρέπει να στοιχειοθετούνται με κατάλληλη μαρτυρία, ενώ το βάρος απόδειξης κείται επί των όμων του αιτητή (*Colocassides & Associates and otherw v. The Republic (1985) 3 C.L.R. 1780* και *Moyo and another v. The Republic, ανωτέρω*). Η πρόκληση ανεπανόρθωτης βλάβης δεν πρέπει να παραμείνει σε επίπεδο ισχυρισμών. Θα πρέπει ο

αιτητής να αποδείξει με συγκεκριμένα στοιχεία, ότι αν δεν ανασταλεί η εκτέλεση της προσβαλλόμενης διοικητικής πράξης, θα υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά.

Στρεφόμενη στα περιστατικά της παρούσας διαδικασίας διαπιστώνω ότι πέραν από το χρηματικό ποσό, το οποίο καλούνται οι αιτητές να καταβάλουν ως πρόστιμο, €217.721,00, γίνεται μια γενικότερη αναφορά σε μεγάλη οικονομική επιβάρυνση και περιορισμό ή αναστολή των εμπορικών εργασιών τους στην αδυναμία καταβολής μισθών, η οποία τοποθετείται μέσα στο γενικό πλαίσιο της έκτακτης κατάστασης που έχει δημιουργηθεί στην Κύπρο, με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζει η εταιρεία προβλήματα ρευστότητας, χωρίς όμως να συγκεκριμενοποιείται με περαιτέρω στοιχεία το κεφάλαιο και/ή τα διαθέσιμα κεφάλαια στους τραπεζικούς λογαριασμούς της εταιρείας, κατά τέτοιο τρόπο που τα στοιχεία, κάθε άλλο να οδηγούν στην τεκμηρίωση στοιχείου πρόκλησης ανεπανόρθωτης ζημιάς σε περίπτωση μη έκδοσης του διατάγματος.

Κριτήριο για τη διακρίβωση της ύπαρξης του παράγοντα αυτού είναι τι ζημιά θα προκληθεί στον αιτητή, επειδή σε περίπτωση που επιτύχει στην προφυγή αυτή θα καταστεί άνευ αντικειμένου.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους το αίτημα απορρίπτεται. Τα έξοδα επιδικάζονται σε βάρος των αιτητών και υπέρ των καθ' ων η αίτηση, όπως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Δ. Μιχαηλίδου, Δ.